

Gut, besser, Brüsszel

Az imént azon kaptam magam egy szappanbuborékfelhőben, hogy azokért a pisilő kisfiú alakú, celofánba csomagolt, három színű cukorkákért vetődök nagyokat, párszáz emberrel együtt egy kis brüsszeli téren, amelyeket egy emeleti ablakból két középkorú hölgy hajigál bőszen a nép közé.

Mindez közvetlenül azután történt, hogy a Manneken Pis szép új piros ruhát kapott Gent városától. Aztán meg egy szép ezüst medált, láncsal egy másik belga községtől. Hát nem mondom, jól megy dolga ennek az eredetileg négyszáz éves kis szobornak.

Bár esténként pucérra vetkőzteti őt a gondnok, nehogy más tegye meg ezt az éjszaka leple alatt. Egy gyűjtemény 250 rend ruhát őriz az eddigi viseletekből.

Nos, belga Sörnapok vannak a főtéren. Elképesztő íz és emberkavalkád. A 28 fokosból senki nem iszik két pohárral. Mert nem ajánlatos... A cseresznyéből annál inkább. Trappista szerzetesek, és apró családi vállalkozások remekművei verődnek itt csapra. Mint mikulás-bírák, úgy néznek ki a cégek vezetői, a sörrendek büszke birtokosai, hosszú piros egyentalárjukban és hengerszerű süvegükben, mellükön titokzatos címeres medáliákkal. A sörök viszont számtalan színben, formában pompáznak. Létezik habtalan, van hirtelen halál nevű, sőt gyerekek által iható is. A környezet fenséges. A középkori paloták, a városháza, a múzeum sokmindent látott épületei, tornyai, szobrai, ornamentikái operaszerű díszletet adnak a folyékony kenyér ünnepének.

A kerítésnél sóvárgó tekintetű szomjankórászok a fél hógukat adnák a rajtam virító, kóstolásra jogosító matricáért. Nem értik, hogy miért csak negyed pohárral kérek mindenütt. A serek pedig oly kiválóak és különlegesek, hogy tényleg jó lenne valami varázspocak, vagy speciális, multizsebes kabát, amilyen Pécsi Sándornak volt a Kaviár és Lencsében, hogy jövő szeptemberig kitarson a tartalék.

Homlokukat ráncoló, gargalizáló, buborékokat számoló, habkeménységet és áttetszőséget vizsgáló urak, olyan szavakat mormolnak egymás között, mint kettős fermentáció, cukorrá és széndioxidá alakulás, savtartalom csökkenés, galíciai cseresznyeimport.

Kicsit pihenek. Idegenvezetőm - kikapcsolódásként - olyan kocsmákba visz, amelyekre akkor sem lennék rá, ha kóstolásmentes napon keresném őket. Szerintem az ott dolgozók számára is kaland a rátalálás... Keskeny sikátorok vezetnek az idegen számára titkos sörzugokba, amelyekben olyan festett ablakok, fa díszítések és meghitt világítás található, hogy beillene templomnak is. Nem csoda. A sörözés itt szinte szertartásszerű. Különös szöszokban felszolgált borjúvesék, nyúlcombok teszik még teljesebbé az ízpalettát.

Túl a sátrakon kőkorszaki, de makulátlan állapotú Citroen és Peugeot sörszállító automobilon akasztják a lélegzetet. És a rezesbanda...! Esküszöm, még az Internacionáléból is játszottak néhány taktust...

Egy barátságos német - kitudakolván magyar létemet - megesket, hogy küldök neki magyar élesztőt, majd rendel egy rundó Delerium Tremens-t. A rózsaszín elefánt logóval ellátott nedű tényleg finomnak bizonyul. De nem hiszek a nyelvemnek, szisztematikusan kóstolom tovább a standokat. Ez a kriek - a cseresznyés sör nagyon finom. És mindenütt egy kicsit más. Az ízek körülírásával nem untatom sem magamat, sem az olvasót, inkább arról a koromfekete kisfiúról mesélek, aki egy babakocsiban ülve kiharcolta, hogy az ujját a habba mártassa. Vártam a szörnyű hatást. A dolog ellenben oda vezetett, hogy a gyerek újra mártott, majd megint, és legott sörfüggő lett. Szerintem hétfőn az óvodában már egy korsó sört kér majd kakaó helyett.

Egy Sanghajból származó idős brüsszeli kolléganő elpanaszolja, hogy őt minden nap japán turistának nézik a gyakran cserélődő pincérek, egy ingázó hivatalnok orrol az állomás közelében lévő sörözőre, mondván, ha ez nem állna itt akkor ő minden nap két-három órával hamarabb otthon lenne. Két család érkezik az pultok elé. Mindnyájan múlt század végi, elegáns ruházatot öltöttek az eseményre - finom izléssel. Arrébb Düsseldorf környéki sörház-tulajdonosok irigykedve vallanak a belga sör nagyszerűségéről és persze szídják egy kicsit a szigetországi nedűket. Egy figura Washington DC-ből pedig megígéri, hogy nincs szebb dolog a világon, mint az ingyen sör.

Az emberek szeretik itt ezt az apró figurát, amely sokkal kisebb annál, amit elképzelttem, de számtalan legenda, szokás fűződik hozzá, és nem véletlenül vált Európa fővárosának jelképévé.

A tömeg várja a pillanatot, amely nem sokáig várat magára: Manneken Pis ezen a napon, miután új ruhát ölt, és ajándékokat kap, hát sört pisil. Ősz szakállú öregurak kapaszkodnak a kerítésnél, hogy hozzájussanak egy ilyen pohárnyi különlegességhez. Aztán az ünnepség végén sugárzó arccal énekelnek együtt, (sörrel) teli torokból.

Flamandok és vallonok közt ott állok a tér közepén, kezemben megint üres a pohár, és új sörmondást költök: Gut, besser, Brüsszel.

Gáti György